

Arrest

nr. 278 385 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2020.

1.2. Op 27 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Urdu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 5 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van origine Rajput te zijn. U bent soenniet. U werd geboren in Lahore, in de provincie Punjab van Pakistan in 1981, waar u woonde in de wijk B., straat 4, huisnummer X. tot uw vertrek in 2010. U maakte uw tiende klas af en probeerde daarna nog enkele maanden college te volgen. Van 2000 tot 2002 deed u verschillende jobs, waarna u in 2002 voor de politie begon te werken als Constable, vooral in Lahore, met enkel korte onderbrekingen op andere plaatsen.

Op een avond in april 2010 was u in Shalimar auto's aan het controleren samen met een andere agent, genaamd G. E. en een officier, een Assistant Sub Inspector (ASI) genaamd S.. De ASI gaf jullie de opdracht een bepaalde auto te stoppen, wat jullie dan ook probeerden. De chauffeur van die auto zag dit echter, stopte reeds op een afstand en begon achteruit te rijden. Aangezien er auto's aankwamen, kon hij niet verder en de twee inzittenden van de verdachte auto stapten dus uit en begonnen weg te lopen. Samen met de ASI zette u de achtervolging in, terwijl G. E. wachtte. Tijdens de achtervolging haalde één van de achtervolgden een wapen tevoorschijn, waarop de ASI hem neerschoot. De andere verdachte ontkwam. Aangezien hij gewond was, belden jullie een ambulance, die de neergeschoten persoon naar het ziekenhuis bracht. Een extra politiewagen kwam ter plaatse, belde naar jullie Station House Officer (SHO) en controleerde de wagen die jullie stopten: daarbij vonden ze illegale wapens. Aangezien uw dienst erop zat, ging u toen naar huis.

De volgende dag hoorde u dat de neergeschoten jongen gestorven was. Uit zijn verklaringen kon de politie opmaken dat hij een neef was van de Tehrik-e-Taliban-leider Nasrullah, waardoor jullie SHO jullie bedankte voor het goede werk. Twee maanden later werd de betrokken ASI echter aangevallen en vermoord. Ook G. E. werd aangevallen, maar heeft zich kunnen redden en is naar Dubai gegaan. U vreesde daardoor ook voor uw leven, vroeg een visum aan voor Tsjechië en verliet Pakistan op 25 augustus 2010.

U vloog naar Spanje met een visum voor Tsjechië, vloog daarna door naar Duitsland, waar u internationale bescherming aanvraagde op 15 september 2010. U verbleef daar acht jaar tot u een negatieve beslissing ontving, waarna u in 2018 naar Italië ging om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na twee jaar keerde u vrijwillig terug naar Duitsland in 2020, waarna u naar Parijs ging, na enkele dagen een nieuw verzoek om internationale bescherming ging indienen in Duitsland, waar wederom een negatieve beslissing op volgde. Op 10 december 2020 diende u een verzoek om bescherming in in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u foto's van uw identiteitskaart en uw politiekaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. U legt namelijk **ten eerste** tegenstrijdige verklaringen af over de door u voorgelegde identiteitsdocumenten.*

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw documenten, waaronder uw identiteitskaart en paspoort, in 2010 verloor. U had ze namelijk bij een vriend in bewaring gegeven in Dresden, die vervolgens buitengezet werd door zijn vrouw, zodat hij ook uw spullen verloor (CGVS p. 3). U verklaart dat u de kopies die u toen had, niet meer bezit (CGVS p. 4) en dat u dus ook geen identiteitsdocumenten meer bezit sinds 2010 (CGVS p. 5). Vervolgens verklaart u dat u naar de Pakistaanse ambassade zal gaan om nieuwe documenten aan te vragen (CGVS p. 4).

Deze verklaringen komen echter niet overeen met wat u in Duitsland verklaarde. U legde in Duitsland namelijk ten eerste een paspoort neer dat afgeleverd werd op 11 april 2018, waarvan u na confrontatie toegeeft dat u het dus toch liet aanmaken (CGVS p. 5). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door uw identiteitsdocumenten achter te houden, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om de waarheid hierover te ontkennen en dit vol te houden tot u met het tegenbewijs wordt geconfronteerd ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig en roept grote twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit, alsook bij de geloofwaardigheid van de uiteindelijk door u neergelegde documenten. Nadat u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet wou dat het CGVS u zou terugsturen door uw documenten te zien (CGVS p. 5) en u verklaart, na herhaaldelijk aandringen, dat u nieuwe documenten zal laten aanmaken in Brussel om aan het CGVS te bezorgen (CGVS p. 6). U bezorgde het CGVS inderdaad een foto van uw identiteitskaart, maar deze komt niet overeen met uw verklaringen. U legt namelijk een foto van uw identiteitskaart neer, die echter is uitgereikt op 16 december 2015. Daar gaat het dus duidelijk niet om een foto van een document dat in 2010 verloren raakte, en ook niet om een document dat u na uw persoonlijk onderhoud op 27 januari 2022 aanvroeg. Het CGVS ontving tot op heden niet de door u beloofde in Brussel aangemaakte documenten, waardoor u de gegronde twijfels over uw identiteit niet wegneemt, integendeel. Deze volgehouden ongeloofwaardigheden werpen ook sterke twijfels op over de geloofwaardigheid van de foto van een politiekaart die u neerlegt. Daar kopies bovendien steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van deze foto's nog sterker betwijfeld worden. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Ten tweede legde u ook in Duitsland al tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van uw documenten. U verklaarde daar namelijk in eerste instantie dat uw documenten bij een smokkelaar waren (BAMF 1 p. 2), waar u in België volhoudt dat de vriend bij wie u uw documenten achterliet geen smokkelaar was (CGVS p. 4). Na confrontatie verklaart u dat u dit vertelde in Duitsland omdat u dat zo afsprak met uw vriend (CGVS p. 5). Bij uw tweede aanvraag in Duitsland gaf u vervolgens aan dat de Italiaanse politie uw identiteitsdocumenten had (BAMF 2 p. 2). Nadat u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u dit zomaar zei (CGVS p. 5). Bovendien verklaarde u in Duitsland ook dat u geen enkel visum had (BAMF 1 p. 2), hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft dat u een visum voor Tsjechië had (CGVS p. 4), waar u echter ook geen bewijs van kunt neerleggen. U geeft toe dat u in Duitsland zelfs een heel andere reisweg beschreef, zodat u uw documenten daar niet zou moeten tonen (CGVS p. 17).

Ten tweede legt u misleidende verklaringen af over uw leeftijd: op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u geboren te zijn op 04/08/1980 (Verklaring DVZ), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft in 1981 geboren te zijn (CGVS p. 6). U verklaart dat u niet de waarheid vertelde bij de DVZ om te zorgen dat uw vorige aanvragen niet ontdekt zouden worden (CGVS p. 6).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen over uw familie. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de samenstelling van uw gezin. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat u slechts één broer heeft, die zich in Turkije bevindt sinds 2011 (CGVS p. 8-9). In Duitsland vertelde u daarentegen dat u vier broers en drie zussen had (BAMF 1 p. 3). U verklaart dat dat niet waar was en dat u dat vertelde omdat u dat had afgesproken met uw vrienden, zodat ze uw gegevens uit Pakistan niet konden achterhalen (CGVS p. 9).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over de sterfdatum van uw vader. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat uw vader stierf in 2016 (CGVS p. 7). Op de DVZ gaf u echter aan dat uw vader 15 jaar geleden stierf (dus in 2007 nvdr) (Verklaring DVZ), maar u ontkent dit simpelweg gezegd te hebben (CGVS p. 7). Daarna verklaart u dat het interview op de DVZ geen interview was, dat er fouten waren (CGVS p. 8). U verklaarde echter eerder dat het interview op DVZ goed verliep, dat u daar gewoon niet alles kon vertellen omdat u het kort moest houden (CGVS p. 2).

Na confrontatie daarmee verklaart u dat zich zelfs niet herinnert wat u daar vertelde en dat u het misschien wel gezegd zou kunnen hebben (CGVS p. 8). U verklaart dat u zich niet had voorbereid en onder stress was (CGVS p. 8). Deze verklaringen ondersteunen slechts het vermoeden dat u uw ware identiteit angstvallig verborgen probeert te houden voor de asielinstanties in zowel België als Duitsland en ondermijnen uw geloofwaardigheid in het algemeen en de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het bijzonder danig.

Dit wordt nog versterkt doordat u ten derde ook over de locatie van uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegt. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw moeder in Pakistan is en daar altijd geweest is (CGVS p. 7-8). Bij de DVZ gaf u daarentegen aan dat zij zich in Istanboel bevond. U verklaart dat u dit zomaar zei (CGVS p. 8). Ook deze verklaringen lijken te kaderen in het achterhouden van uw ware identiteit.

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw adres in Pakistan. In België verklaart u in de wijk B., straat 4, huisnummer X., gewoond te hebben in Lahore (CGVS p. 7). In Duitsland gaf u echter een ander adres op. U verklaart dat u in Duitsland niet het juiste adres opgaf omdat Duitsland mensen terugstuurt als ze het juiste adres weten (CGVS p. 7). Al deze elementen samen roepen fundamentele en ernstige twijfels op over uw algemene oprechtheid. Niet alleen ondermijnt dit ten eerste uw algemene geloofwaardigheid, maar dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegt over uw loopbaan als politieagent en over de problemen die u als gevolg daarvan zegt te hebben ondervonden.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat de Taliban u zal proberen doden door uw betrokkenheid bij de dood van één van hun leden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste zijn uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud en eerder in België volstrekt tegenstrijdig met de verklaringen die u eerder aflegde in Duitsland, waar u aangaf dat uw problemen draaiden rond problemen die uw familie had met een groep Pashtoenen die betrokken waren bij maffia-activiteiten en jullie huis hadden afgenomen (BAMF 1 p. 4-5). U geeft ook toe dat u in Duitsland dit volledig andere verhaal vertelde, dat nauwelijks raakvlakken heeft met wat u in België verklaart (CGVS p. 26). U deed dit omdat u dat verhaal bedacht samen met uw vrienden (CGVS p. 26). Sommige van de onwaarheden die u in Duitsland verklaarde, herhaalde u oorspronkelijk ook in België, zie supra, maar daar kwam u tijdens uw persoonlijk onderhoud op terug. Hoewel u uiteindelijk toegeeft dat u niet de waarheid vertelde in Duitsland, ondergraaft dit in combinatie met de supra reeds uiteengezette ongeloofwaardige verklaringen over meerdere aspecten van uw identiteit, de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen dat betrokken was bij de controle en achtervolging in Shalimar. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat u samen met G. E. en uw ASI de wagens controleerde en u bevestigt op navraag dat jullie met drie waren (CGVS p. 19). Bij de DVZ verklaarde u echter meermaals dat er twee andere agenten waren én een officier en dat twee van uw collega's naar Dubai vluchtten (CGVS Vragenlijst). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het maar om één persoon ging en dat u zich niet meer herinnert waarom u iets anders zei (CGVS p. 25). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, die bijgevolg uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de dood van de ASI, S.. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat de ASI twee maanden na de achtervolging, in juni, werd neergeschoten en gedood (CGVS p. 22-23). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat hij al enkele dagen na de achtervolging werd gedood (CGVS Vragenlijst). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Ten vierde legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw relaas, buiten een kopie van een politiekaart waarvan de authenticiteit betwijfeld mag worden, daar kopies steeds onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Echter daar het door u aangehaald incident spreekt van schietpartijen tussen de politie en de Taliban en de hierna volgende wraakacties door de Taliban, kan er van uit gegaan worden dat u als beweerde politieagent de nodige documenten, zoals juridische documenten, krantenartikels, overlijdensaktes, enz. zou kunnen neerleggen om uw beweringen te staven. Dat u dit niet deed, wijst eens te meer op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reis naar Europa. Ten eerste verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 14 000 roepies betaalde om naar Europa te komen (CGVS p. 24). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u 800 000 roepies betaalde om naar Europa te komen (Verklaring DVZ). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u toen ook bezig was over uw Duits verhaal (CGVS p. 25), maar deze verklaring doet niets af aan de tegenstrijdigheid.

Ten tweede verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u gewoon een visum kon aanvragen omdat u een overheidsjob had (CGVS p. 14-15). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u geholpen werd door een smokkelaar die Koran heette (Verklaring DVZ).

Ten derde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zelf betaalde voor uw reis (CGVS p. 24), maar in Duitsland verklaarde u dat uw vader uw reis betaalde (BAMF 1 p. 4). U verklaart dat u zich dat niet meer herinnert (CGVS p. 25).

Deze tegenstrijdige verklaringen over uw reis naar Europa ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de ernstige twijfels die in de bestreden beslissing worden geuit over verzoekers identiteit, wenst verzoeker ter informeren dat het *in casu* om een vernieuwing van zijn identiteitskaart gaat en dat hij dit document online heeft aangevraagd. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in Duitsland over de locatie van zijn documenten gaat verzoeker akkoord dat zijn verklaringen bij het CGVS niet overeenkomen met zijn verklaringen in Duitsland en stelt dat hij dit ook heeft proberen uitleggen. Verzoeker betoogt vervolgens dat het algemeen geweten is dat, omwille van hun ervaringen onder andere met autoriteiten, verzoekers om internationale bescherming een gebrek aan vertrouwen kunnen hebben ten aanzien van autoriteiten en verwijst hiervoor naar UNHCR, *“Protecting lives, rebuilding lives”* van mei 2013, p. 65. Dit verklaart volgens verzoeker dat er vaak tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen in Duitsland, waar hij een weigeringsbeslissing heeft gekregen en zijn verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten. Hij stelt dat hij een weigeringsbeslissing heeft gekregen in Duitsland maar gezien zijn problemen in Pakistan wenst hij in België duidelijk zijn asielrelaas uiteen te zetten. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over zijn familie en over zijn adres in Pakistan betoogt verzoeker dat zijn verklaringen bij het CGVS met de werkelijkheid overeenkomen en zich in België aan de waarheid heeft gehouden en benadrukt dat hij bij het CGVS heeft uitgelegd waarom hij in Duitsland verkeerde informatie heeft gegeven. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden over het aantal personen dat betrokken was bij de controle en achtervolging in Shalimar en over de dood van de ASI, wenst verzoeker hierop te antwoorden dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Hij verwijst hierbij naar twee academische artikels, met name P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, *“The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars”* in R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing* en J. Herlihy and S. Turner (2006), *“Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?”*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81).

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van zijn relaas, behalve een kopie van een politiekaart waarvan de authenticiteit mag betwijfeld worden, benadrukt verzoeker dat hij geen contacten heeft met personen in Pakistan, zodat hij dan ook geen andere documenten kan bezorgen en dat het CGVS de documenten wel degelijk in overweging dient te nemen. Verzoeker wenst tenslotte ook, wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn reis naar Europa, te informeren dat zijn verklaringen bij het CGVS overeenkomen met de werkelijkheid.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de

feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Volgens zijn verklaringen is verzoeker een Soennitisch moslim, werd hij geboren in 1981 in Lahore, Punjab, waar hij woonde tot zijn vertrek uit Pakistan in 2010. Verzoeker verklaart als Constable voor de politie te hebben gewerkt vanaf 2002. Hij vreest vervolging door Taliban-leider N. wegens zijn betrokkenheid bij een schietincident in april 2010 in Shalimar waarbij de neef van deze Taliban-leider omkwam. Volgens zijn verklaringen werd een Assistent Sub Inspector (ASI) die ook bij deze schietpartij aanwezig was, twee maanden na deze gebeurtenis vermoord terwijl een andere agent G.E. werd aangevallen maar kon vluchten naar Dubai.

4.3. Verzoeker legt na het persoonlijk onderhoud een foto neer van een identiteitskaart en van een politiekaart uitgegeven op 3 november 2002, waarop verzoekers naam en een foto te zien zijn. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden tot de vaststelling komt dat er ernstige twijfels bestaan over verzoekers identiteit en dat verzoeker er geenszins in slaagt deze twijfels weg te nemen.

Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker - die op 15 september 2010 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende dat vervolgens werd geweigerd in 2018 en er in 2020 een tweede verzoek indiende, dat eveneens werd geweigerd - tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Duitse en Belgische asielinstanties over zijn identiteits- en reisdocumenten en de reden waarom hij zijn Pakistaanse paspoort niet kan voorleggen voor de Belgische asielinstanties. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker eerst dat hij een identiteitskaart en paspoort had in Pakistan (notities PO, p. 3) maar ze is kwijtgeraakt in 2010 in Dresden. Verzoeker verklaart hierover dat hij zijn documenten in bewaring had gegeven bij een vriend, maar dat zijn documenten verloren zijn geraakt toen deze vriend ruzie kreeg met zijn vrouw en uit zijn huis werd gezet met al zijn spullen (*idem*). Volgens verzoeker ging het om originele documenten, maar had hij *"wel kopies maar nu niet meer"*. Gevraagd waar deze kopies dan zijn, verklaart verzoeker *"Ik heb ze voorlopig niet, maar als u mijn documenten wil hebben, kan ik naar de ambassade gaan om ze aan te vragen, ik ben een Pakistaan"* (notities PO, p. 3-4). Later gevraagd of hij sinds 2010 geen identiteitsdocumenten meer heeft antwoordt verzoeker nee (notities PO, p. 5).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker in Duitsland in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een kopie van een Pakistaans paspoort neerlegde afgeleverd op 11 april 2018. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde verzoeker dan weer dat zijn identiteitsdocumenten bij de Italiaanse politie waren. Hiermee geconfronteerd, verklaart verzoeker *"ik heb dat zomaar gezegd"* en *"zodat ze mijn documenten niet zouden vragen aan mij"* (notities PO, p. 5) en geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij sinds 2010 geen identiteitsdocumenten meer had, stelt verzoeker *"ik heb ze wel laten maken"* en dat hij daarvoor verklaarde dit niet te hebben gedaan *"omdat ik niet wil dat jullie mij zouden terugsturen door mijn documenten te zien"* (*idem*). De vaststelling dat verzoeker initieel ontkent dat hij na 2010 over identiteitsdocumenten beschikte en pas na confrontatie met de gegevens uit zijn asielsdossiers bij de Duitse asielinstanties aangeeft dat hij wel documenten liet aanmaken, toont reeds aan dat verzoeker tracht gegevens over zijn identiteit en reisweg achter te houden, wat een negatieve indicatie is met betrekking tot zijn algemene geloofwaardigheid. Bovendien stroken de gegevens van de foto van de identiteitskaart die hij na het persoonlijk onderhoud voorlegt niet met zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin hij ook onder meer verklaarde dat hij de Pakistaanse ambassade zou contacteren om deze documenten te bekomen. De identiteitskaart afgebeeld op de door verzoeker neergelegde foto werd immers, blijkens de bestreden beslissing, uitgereikt op 16 december 2015 en dus op een tijdstip waarop verzoeker zich volgens zijn verklaringen al vijf jaar in Duitsland verbleef. Het kan dus onmogelijk gaan om een foto van het in 2010 verloren gegane document, en evenmin om een foto van een document dat zou zijn uitgereikt na het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 27 januari 2022. Bovendien gaat het om een foto van een document, waaraan slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op het feit dat een dergelijk document kan worden gefabriceerd en gelet op de objectieve informatie in de COI Focus, *"Pakistan. Corruptie en documentenfraude"* van 21 januari 2021. Hieruit blijkt immers dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpeerd is en dat vervalste identiteitsbewijzen en reisdocumenten te koop zijn in Pakistan, zoals blijkt uit berichten in de Pakistaanse media waarin wordt bericht over duizenden Pakistani die gebruik maken van vervalste reispaspoorten en visa om naar het buitenland te reizen en een rapport van het Australische Department of Foreign Affairs van 20 februari 2019, waaruit blijkt dat onder meer frauduleuze geboorteaktes en andere documenten veel voorkomend zijn in Pakistan (COI, Focus, p. 13 – 17).

Verder blijkt ook uit het verslag van de BAMF van het interview dat in Duitsland werd afgenomen naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat dat verzoeker er verklaarde dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen omdat deze zich bij zijn smokkelaar

bevinden (verslag BAMF, 19 november 2020, p. 2), terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij verklaarde, zoals hierboven reeds aangegeven, dat hij zijn documenten aan een vriend in Dresden had toevertrouwd en hierover vertelde dat hij hem niet had geholpen om uit Pakistan weg te geraken en hem enkel in Duitsland en niet onderweg had geholpen (notities PO, p. 4). Verder blijkt uit zijn verklaringen bij de BAMF ook dat hij in Duitsland verklaarde dat hij nooit een visum had gekregen, terwijl hij voor de Belgische asielinstanties verklaarde dat hij met een visum voor Tsjechië in zijn paspoort uit Pakistan is vertrokken (notities PO, p. 4) en verder ook een heel andere reisweg beschreef bij de Duitse asielinstanties (notities PO, p. 17). Verzoeker biedt geen plausibele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen bij de Belgisch en Duitse asielinstanties met betrekking tot de (afwezigheid van) zijn originele reis- en identiteitsdocumenten, waar deze documenten zich zouden bevonden hebben en hoe hij ze zou verloren zijn. Dat hij dit “zomaar zei” of omdat hij bang was dat zij hem zouden terugsturen indien de Duitse en Belgische asielinstanties over deze documenten zouden beschikken, kan geen rechtvaardiging bieden voor het feit dat hij de Belgische en Duitse asielinstanties doelbewust heeft trachten te misleiden met betrekking tot zijn identiteits- en reisdocumenten. Waar in het verzoekschrift voor het eerst wordt aangegeven dat de door hem neergelegde foto van een identiteitsdocument uitgegeven in 2015 om een vernieuwing van zijn identiteitskaart gaat die hij online heeft aangevraagd, is dit weinig geloofwaardig in het licht van de bovenstaande vaststellingen en doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn identiteits- en reisdocumenten bij de Belgische en Duitse asielinstanties.

Verzoeker betwist ook niet dat zijn verklaringen hierover tegenstrijdig zijn en biedt ook in het verzoekschrift geen plausibele verklaring hiervoor. De loutere stelling dat hij dit heeft proberen uitleggen en dat het algemeen geweten is dat verzoekers om internationale bescherming autoriteiten kunnen wantrouwen omwille van hun vroegere ervaringen met autoriteiten, kan *in casu* geenszins volstaan. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij niet alleen tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland, maar ook in Italië en Frankrijk een verzoek indiende, voor hij in België om internationale bescherming verzocht. Zijn zagezegde wantrouwen ten opzichte van de autoriteiten heeft hem er blijkbaar niet van weerhouden om meermaals een verzoek om internationale bescherming in te dienen in verschillende EU lidstaten. Verder wijst de Raad er op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat het belangrijk is dat verzoeker eerlijk is over alles en dat vertrouwelijk wordt omgegaan met alle informatie en dat deze dus niet wordt gedeeld met verzoekers land van herkomst (notities PO, p. 2). Dat verzoeker dan pas na confrontatie met gegevens uit het dossier van de BAMF toegeeft dat zijn initiële verklaringen over het feit dat hij sinds 2010 geen documenten meer bezit niet correct zijn, kan niet verklaard worden door zijn voorgehouden wantrouwen ten opzichte van de asielinstanties.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, bovendien vast dat verzoeker verder ook bij de Belgische asielinstanties een andere geboortedatum opgeeft dan bij de Duitse asielinstanties en bij de Duitse asielinstantie aangeeft vier broers en drie zussen te hebben, terwijl hij in België slechts gewag maakt van één broer die zich in Turkije bevindt sinds 2011 en tenslotte ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de sterfdatum van zijn vader, waar zijn moeder zich bevindt, en zijn adres in Pakistan. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ten tweede legt u misleidende verklaringen af over uw leeftijd: op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u geboren te zijn op 04/08/1980 (Verklaring DVZ), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft in 1981 geboren te zijn (CGVS p. 6). U verklaart dat u niet de waarheid vertelde bij de DVZ om te zorgen dat uw vorige aanvragen niet ontdekt zouden worden (CGVS p. 6). Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen over uw familie. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de samenstelling van uw gezin. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat u slechts één broer heeft, die zich in Turkije bevindt sinds 2011 (CGVS p. 8-9). In Duitsland vertelde u daarentegen dat u vier broers en drie zussen had (BAMF 1 p. 3). U verklaart dat dat niet waar was en dat u dat vertelde omdat u dat had afgesproken met uw vrienden, zodat ze uw gegevens uit Pakistan niet konden achterhalen (CGVS p. 9).*

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over de sterfdatum van uw vader. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat uw vader stierf in 2016 (CGVS p. 7). Op de DVZ gaf u echter aan dat uw vader 15 jaar geleden stierf (dus in 2007 nvdr) (Verklaring DVZ), maar u ontkent dit simpelweg gezegd te hebben (CGVS p. 7). Daarna verklaart u dat het interview op de DVZ geen interview was, dat er fouten waren (CGVS p. 8). U verklaarde echter eerder dat het interview op DVZ goed verliep, dat u daar gewoon niet alles kon vertellen omdat u het kort moest houden (CGVS p. 2). Na confrontatie daarmee verklaart u dat zich zelfs niet herinnert wat u daar vertelde en dat u het misschien wel gezegd zou kunnen hebben (CGVS p. 8). U verklaart dat u zich niet had voorbereid en onder stress was (CGVS p. 8). Deze verklaringen ondersteunen slechts het vermoeden dat u uw ware identiteit angstvallig verborgen probeert te houden voor de asielinstanties in zowel België als Duitsland en ondermijnen uw geloofwaardigheid in het algemeen en de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het bijzonder

danig. Dit wordt nog versterkt doordat u ten derde ook over de locatie van uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegt. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw moeder in Pakistan is en daar altijd geweest is (CGVS p. 7-8). Bij de DVZ gaf u daarentegen aan dat zij zich in Istanboel bevond. U verklaart dat u dit zomaar zei (CGVS p. 8). Ook deze verklaringen lijken te kaderen in het achterhouden van uw ware identiteit. **Ten vierde** legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw adres in Pakistan. In België verklaart u in de wijk B., straat 4, huisnummer X., gewoond te hebben in Lahore (CGVS p. 7). In Duitsland gaf u echter een ander adres op. U verklaart dat u in Duitsland niet het juiste adres opgaf omdat Duitsland mensen terugstuurt als ze het juiste adres weten (CGVS p. 7) Al deze elementen samen roepen fundamentele en ernstige twijfels op over uw algemene oprechtheid. Niet alleen ondermijnt dit ten eerste uw algemene geloofwaardigheid, maar dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegt over uw loopbaan als politieagent en over de problemen die u als gevolg daarvan zegt te hebben ondervonden."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich immers in het verzoekschrift tot de stelling dat hij in Duitsland een weigeringsbeslissing heeft gekregen maar gezien zijn problemen in Pakistan, in België zijn asielrelaas duidelijk uiteen wenst te zetten en met betrekking tot hogervermelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Duitsland en België dat zijn verklaringen in België overeenstemmen met de waarheid. Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden en de vaststelling dat hij doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent zijn identiteit en reisdocumenten niet weerleggen door louter te stellen dat wat hij in België hierover verklaart wel de waarheid is, zonder een plausibele verklaring te bieden voor zijn leugenachtige verklaringen zowel bij de Duitse als de Belgische asielinstanties en zonder overtuigende bewijsstukken voor te leggen van verzoekers identiteit of een plausibele verklaring waarom hij deze niet zou kunnen voorleggen. Dat hij geen contacten heeft met personen in Pakistan en hij daarom geen andere documenten kan bezorgen, zoals hij in het verzoekschrift beweert strookt niet met zijn verklaringen dat hij nog ooms en tantes heeft in Pakistan en zijn moeder nog steeds in Pakistan verblijft en hij er nog om de twee of drie dagen contact mee heeft via Whatsapp (notities PO, p. 7-8, 10).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker er niet alleen niet in slaagt de ernstige twijfels omtrent zijn identiteit weg te nemen maar dat het geheel van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn identiteits- en reisdocumenten, de samenstelling van zijn gezin, sterfdatum van zijn vader, de verblijfplaats van zijn moeder en zijn adres in Pakistan zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. In dit verband wijst de Raad er ook op dat overeenkomstig artikel 48/6 § 1, het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Uit het voorgaande is gebleken dat aan het door verzoeker neergelegde document met betrekking tot zijn identiteit geen bewijswaarde kan worden gehecht en hij geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van het bewijs omtrent zijn identiteit. Deze vaststelling vormt dus reeds een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad stelt voorts ook vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen omwille van het feit dat hij als politieagent zou betrokken geweest zijn bij een schietincident waarbij de neef van een Talibanleider omkwam en als gevolg waarvan hij actueel nog steeds zou geïsoleerd zijn.

Zo blijkt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat verzoeker in het kader van zijn twee procedures in Duitsland geheel andere problemen aanhaalde als vluchtmotief en directe aanleiding om Pakistan te verlaten en met geen woord repte over zijn activiteiten als politieagent; hij bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal personen dat betrokken was bij de controle en hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van de ASI, S.. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: "*Ten eerste zijn uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud en eerder in België volstrekt tegenstrijdig met de verklaringen die u eerder aflegde in Duitsland, waar u aangaf dat uw problemen draaiden rond problemen die uw familie had met een groep Pashtoenen die betrokken waren bij maffia-activiteiten en jullie huis hadden afgenomen (BAMF 1 p. 4-5). U geeft ook toe dat u in Duitsland dit volledig andere verhaal vertelde, dat nauwelijks raakvlakken heeft met wat u in België verklaart (CGVS p. 26). U deed dit omdat u dat verhaal bedacht samen met uw vrienden (CGVS p. 26). Sommige van de onwaarheden die u in Duitsland verklaarde, herhaalde u oorspronkelijk ook in België, zie supra, maar daar kwam u tijdens uw persoonlijk onderhoud op terug. Hoewel u uiteindelijk toegeeft dat u niet de waarheid vertelde in Duitsland, ondergraaft dit in combinatie met de supra reeds uiteengezette ongeloofwaardige verklaringen over meerdere aspecten van uw identiteit, de*

geloofwaardigheid van uw verklaringen danig. Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen dat betrokken was bij de controle en achtervolging in Shalimar. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat u samen met G. E. en uw ASI de wagens controleerde en u bevestigt op navraag dat jullie met drie waren (CGVS p. 19). Bij de DVZ verklaarde u echter meermaals dat er twee andere agenten waren én een officier en dat twee van uw collega's naar Dubai vluchtten (CGVS Vragenlijst). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het maar om één persoon ging en dat u zich niet meer herinnert waarom u iets anders zei (CGVS p. 25). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, die bijgevolg uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. **Ten derde** legt u tegenstrijdige verklaringen af over de dood van de ASI, S.. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat de ASI twee maanden na de achtervolging, in juni, werd neergeschoten en gedood (CGVS p. 22-23). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat hij al enkele dagen na de achtervolging werd gedood (CGVS Vragenlijst). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder." De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich immers in het verzoekschrift tot een algemene verwijzing naar academisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dit ook geldt wanneer de beslissing daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de door hem geciteerde artikels niet bijbrengt, wijst de Raad er op dat een algemene verwijzing naar wetenschappelijk onderzoek over tegenstrijdige verklaringen door asielzoekers, zonder dit concreet te duiden in het kader van verzoekers individuele omstandigheden niet kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn verklaringen, waaronder de vaststelling dat hij zich in Duitsland baseerde op geheel andere vluchtmotieven dan diegene die hij in België aanhaalde, te verklaren of te weerleggen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een kopie van een politiekaart voorlegt waarop zijn naam vermeld staat, maar dat hieraan weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht nu het om een kopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden onderzocht en hierboven reeds werd gewezen op de objectieve informatie in de COI Focus, "Pakistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 januari 2021, waaruit blijkt dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpeerd is en dat vervalste identiteitsbewijzen en reisdocumenten te koop zijn in Pakistan en dat frauduleuze documenten algemeen veel voorkomend zijn in Pakistan. Uit deze COI focus blijkt verder ook dat de politiediensten tot de poverste overheidsinstellingen van Pakistan behoren en dat de politie in Pakistan verregaand gepolitiseerd en chronisch corrupt zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de beschrijving van de fysische kenmerken op de kaart niet volledig leesbaar is nu de door verzoeker neergelegde foto slechts een deel van het document neerlegt en de desbetreffende tekst abrupt stopt aan de rechterzijde van de foto (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2). De door verzoeker na het persoonlijk onderhoud neergelegde foto van de politiekaart, samen gelezen met zijn ongeloofwaardige verklaringen zoals hierboven besproken over de aangehaalde feiten, kan niet tot een andere conclusie leiden. Uit het document kan evenmin enige informatie worden afgeleid met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden feiten die zouden dateren van 2010.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker behalve deze kaart, geen enkel ander document voorligt ter staving van zijn verklaringen over het incident van 2010, noch bij verwerende partij noch bij de Raad. Aangezien verzoeker beweert een politieagent te zijn geweest en in die hoedanigheid betrokken was bij een incident waarbij de neef van een Talibanleider werd omgebracht, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij daarover bewijskrachtige stukken, zoals documenten met betrekking tot het onderzoek naar de feiten of persberichten hierover zou kunnen voorleggen of minstens zou kunnen verklaren waarom hij deze niet kan voorleggen. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij geen andere documenten kan voorleggen omdat hij geen contacten heeft met personen in Pakistan, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij reeds werd vastgesteld dat dit niet strookt met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Wat er ook van zij, de geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers verklaringen kan enkel gebeuren op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde documenten. Hierboven werd uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden vastgesteld dat zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn reis naar Europa, met betrekking tot het bedrag dat hij betaalde om naar Europa te komen, wie ervoor betaalde en de wijze waarop hij een visum kon bekomen, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnen. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd: "Tenslotte legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reis naar Europa. Ten eerste verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 14 000 roepies betaalde om naar Europa te komen (CGVS p. 24). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u 800 000 roepies betaalde om naar Europa te komen (Verklaring DVZ). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u toen ook bezig was over

uw Duits verhaal (CGVS p. 25), maar deze verklaring doet niets af aan de tegenstrijdigheid. Ten tweede verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u gewoon een visum kon aanvragen omdat u een overheidsjob had (CGVS p. 14-15). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u geholpen werd door een smokkelaar die Koran heette (Verklaring DVZ). Ten derde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zelf betaalde voor uw reis (CGVS p. 24), maar in Duitsland verklaarde u dat uw vader uw reis betaalde (BAMF 1 p. 4). U verklaart dat u zich dat niet meer herinnert (CGVS p. 25). Deze tegenstrijdige verklaringen over uw reis naar Europa ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder." Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich immers in het verzoekschrift andermaal tot de stelling dat zijn verklaringen bij het CGVS hierover overeenkomen met de werkelijkheid. De Raad herhaalt dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn reis naar Europa niet kan weerleggen door louter te stellen dat wat hij in België hierover verklaart wel de waarheid is, zonder een plausibele verklaring te bieden voor zijn leugenachtige verklaringen zowel bij de Duitse als de Belgische asielinstanties.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Indien zoals *in casu*, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen, is een verder onderzoek naar het vervuld zijn van de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van zijn individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert in geval van terugkeer naar Pakistan omwille van de door hem voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn beweerdde problemen als gevolg van zijn betrokkenheid als politieman bij een schietincident in 2010 waarbij een neef van een Taliban leider in Pakistan zou zijn omgekomen niet aannemelijk maakt omdat zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn identiteitsdocumenten en het doelbewust trachten te misleiden van de Belgische asielinstantie en zijn verklaringen over de door hem aangehaalde feiten in Pakistan niet geloofwaardig zijn.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Hij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die hij voor zijn vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf*

of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten.

Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te

worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat de verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat en geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET